

Selmeczbányai Hetilap

SELMECZBÁNYA ÉS VIDÉKÉNEK VEGYES TARTALMÚ KÖZLÖNYE.

Kiadó tulajdonos és felelős szerkesztő:
SZENTGYÖRGYI EDE.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Rózsa-utca 61./III. sz. a. hová a lap szellemi közleményei és az anyagi rész is ezimzendő.

Előfizetési ára:
Egy évre 4 ft.
Fél évre 2 „
Negyedévre 1 „
Egyes szám ára 10 kr.
Egyes számok kaphatók a kiadóhivatalban és Joerges A. özv. és fia könyvkereskedésében.

Hivatalos, magán és nyílt-téri hirdetések megállapított díj-szabásunk szerint számítottak és minden általunk közölt hirdetésre felvilágosítás ingyen adatik.

Megjelen minden vasárnap.

A vasutról.

Megirtuk, hogy legközelebb hozunk egy megbízható forrásból származó közleményt vasuti ügyünk tárgyában.

Most minden kommentár nélkül közöljük e helyen azon levelet, melyet befolyásos kézből kaptunk.

A levél így szól:

„Kedves szerkesztő uram!

Többszöri unszólására újból utána jártam vasuti ügyük mikénti állásáról egyet-mást meg tudhatni és újból csak azt irhatom önnek, hogy igenis a Selmecz—garamberzencei vonalnak rendes nyomtatuvá való átépítése komolyan számba vétetett és a terv nem csak hogy el nem ejtetett, hanem inkább keresztülviteléhez közeledik, persze hogy lassan. A főakadály ugyan is az, hogy — mint ezt a kiküldött szakértők jelentették — e szárnyvonalnak rendes vágányuvá leendő átépítése majd nem annyi költségbe kerülne, mintha új vasuti vonalat építenének, úgy, hogy a mostani vasutat, ut építkezést, alig lehetne számbavehetőleg értékesíteni. — De mindazonáltal azt a benyomást nyertem, hogy e költség kérdése se fog sokáig akadékoskodni és vasutuk, különösen akkor, ha az ipolyvölgyi vasutal szoros kontaktusba lépnek, már rövid idő múlva széles vágányuvá fog kiépítettetni.

A fődolog, hogy ne hagyják az ügyet elaludni; mert sajnos, ezt tapasztalásból mondhatom, a vasuti dologban legnehezebb valami eredményt elérni, ha csak az ember nem bolygatja folytonosan és nem jár az illetők nyakára.

Azon kérdésére, hogy a Garamb. Selmecz

közti vasut, fennállása óta, mennyi jövedelmet hajtott az államnak, határozott választ nem adhatok, mert azt megtudnom nem sikerült s különben is e kérdés most már másod rendű szerepet játszik véleményem szerint.

En azt a meggyőződést szereztem, hogy ha a vasuti befektetésekre előirányzott és megszavazott összegből kifutotta volna, vasutuk már most széles vágányu volna és hogy az egész kérdés eldöntése a tetemes költségek azaz finansziális körülmények körül forog.

A mi a vonalok szaporítására vonatkozó kérdését illeti, arra azt a választ nyertem, hogy már is intézkedés tétetett, még pedig képviselőjük szorgos közbenjárására hogy kivánságuk teljesedjék.

Eddig a levél, melyből örömmel vesszük tudomásul, hogy a Garamberzence—Selmecz közti vonatnak széles vágányuvá való átépítése, legalább elvileg, elfogadtatott mérv adó helyen; de egyszersmind aggodalommal kérjük, hogy mikor fog az keresztül vitetni? A levél egyik pontja különösen felkeltheti figyelmünket. Ebben ugyanis az van mondva, hogy a költségkérdése se fog sokáig akadályul szolgálni, ha az ipolyvölgyi vasutal „szoros kontaktusba“ lépünk.

Eleitől kezdve ez volt a mi véleményünk is. Sürgettük is nem egyszer, hogy városunk minden erejéből oda törekedjék, hogy az ipolyvölgyi vasut idáig kiépíttessék; történtek is a közgyűlésen felszólalások s ígéretek egy vasuti értekezlet mielőbbi egybehívására nézve, . . . ámde mindez csak üres hang maradt és tényleg nem történt semmi, vagy legalább nem az, a mit e városukra nézve oly főfontosságú, életbe vágó ügyben cselekedni kellett volna.

Behatóbb megfigyelés tárgyát csupán magunkkal hozott nyomtatványok képezték.

Az egyik mordképü hivatalnok ur, úgy látszik, élénk hajlandóságot mutatott arra, hogy a kezeimben lévő Sinkievicz-féle regényt (La marne) némi vámmal megrójjja.

E dicséretes szándékában azonban megakadályozta egy másik, kinek vonásai elárulták, hogy őt azon körülmény, miképp mi idegenek, hazája kitünő írói iránt érdeklődünk — irányunkban nem csekély jóindulatra hangolta.

A hazaszeretet fenkölt érzésének ily impozáns megnyilatkozása ily módon egyelőre megszabadítván finansziális aggályainktól, — erre az ijedtségre — egy pohár jóféle krimiai vörös bort hörpintettem fel utazásunk szerencsés befejezésére.

Ez irányban tehát tökélesen megnyugtatta lévén — egy kifogástalan még nyugot-európai jellegű, de sajnos, már keleti árakkal dicsekedő ebéd elköltése után, újból helyet foglaltunk, immár az orosz waggonokban.

Belső berendezésük kevésben tér el a mienktől; folyósós, ugynevezett Kossuth-coupét; (Kossuth Ferencz után, ki azokat állítólag Olaszországban meghonosította).

Tűrhetően záródó kettős ablakok, gázvilágítás és thermométer. Ez utóbbi már e vidéken nem csupán mint természettani műszköz szerepel, de valóságos házi butorrá devalválódik; jelentékenyebb városokban nincs nagyobb tér, vendéglőkben, vasuti kocsikban, szoba ill. fülke, hőmérő nélkül. (Ma hallottam, hogy e

Mondottuk hogy segítsünk magunkon és megsegít — a kormány is.

Csatlakozzunk mihamarább a már is épülő ipolyvölgyi vasutához!

De most már tétovázás nélkül!!

Tüzoltói jubileum.

Mult számunk vezércikkében foglalkoztunk önkéntes tűzoltó egyesületünk 25 éves multjával röviden bár, de mégis felhozva a főbb mozanatokat és közöltük az e hó 25-én megtartott jubiléris ünnepély programját is, valamint, hogy a főispáni pár nagyobb vendég kísérettel fog részt venni ez ünnepélyen.

Most ez ünnepély lefolyásáról számolunk be, a mennyire e lap kerete azt megengedi és elmondhatjuk, hogy az igen szépen és az egyesület 25 éves multjához méltóan ment végbe.

Csak egy a sajnos, hogy feltűnően kevés tűzoltó egyesület volt képviselve; mert a lévai, körömczi, ipolyvági és veszprémi egyesületeken kívül az ország egy tűzoltó egylete sem képviseltette magát, minek főokát abban véljük megtalálhatni, hogy e jubiléris ünnep megtartásáról a testvéregyletek kellőleg értesítve nem lettek, vagy legalább nem úgy, mint azt kellett volna tenni, ha számos egyesület képviseltetésére — mint az, ezen egyesület 10 éves jubileumán történt, számot tartsuk volna. No de, ha aránylag kevés idegen vendége volt ez ünnepélynek, a kik mégis megjelentek, tapasztalhatták, hogy míg egyrészt e város vendég-szeretete a régi maradt, másrészt tűzoltóink őszinte bajtársi érzülete szintén meg nem változott.

Az ünnepély fényét nagyon emelte az ez alkalomból városunkat meglátogatott, osztatlan ragaszkodásban és közszeretettel részeseülő főispánunk, ki neje ő méltóságával és díszes, előkelő környezettel jelent meg és nyájas viseletével nem csak a selmeczietek — mondhatnók újból — de az idegen vendégeket is, nem tuzozunk, elbűvölte. A vígadó fenyves fákkal ültetett kertje rég nem hallott oly riadó, sünni nem akaró éljenést, mint a milyen sok száz

tél jannárinsában a hideg Moszkvában átlag 26° Celsius volt).

Csupán egy dologban van nagyobb eltérés; t. i. a menetesség tekintetében, főként gyorsvonatoknál.

Mig hazai gyorsvonataink — a megállásokat is beleszámítva, kivétel nélkül megtesznek óránként 50—60 kmtert, addig az oroszok legfőljebb negyvenet. Így a Varsó és Moszkva közti 1220 verstnyitávolságot futarvonatunk 30 óra alatt tette meg.

A díjszabás bizonyos fokig hasonlít a mienkhez; nagyobb távolság — kisebb egységár; azon különbséggel mind a mellett, hogy a mi XIV. zónánkhoz megfelelő maximális személyszállítási ár itt hiányzik s a podgyásznál bizonyos szabadsúly van engedélyezve (16 kgr.) minden jegy után.

Általában: az utazás maga, pontosabban: a vasuti személyszállítás nem mondható dragának. E tétel azonban csak a nyugot-európai államokkal (azaz: nem Magyarországgal) s főképp hosszabb utaknál, áll föltétlenül. Összehasonlítva a mesés kényelemmel berendezett francia, belga, angol és német luxusvonatokkal, (keleti express) melyek óriási gyorsaságuk mellett más eléggé nem méltányolható előnyöket nyújtanak: mindenesetre olcsó; zónatarifánknál azonban némileg drágább. (Varsótól Moszkváig, 1400 km. fejenként II. osztályon 18 rubel; 1 rubel julius 17-i árfolyam szerint véve 1·27 ft).

Ez ellen tehát nem lehet panasz; az ut maga még nem út tulságos rést az utas erszényén. Megfordítva áll ez azonban magáról az életről, az ellátásról. Alkalmunk volt erről meggyőződni mindjárt Varsóba való megérkezésünkkor.

Oroszországon át.

A „Selmeczbányai Hetilap“ számára írta: **Dr. H. V.**
Moszkva, 1898. jul. 8. (ó-naptár szerint).

„Granicza“ szólt katonás köszöntéssel a krakkói gyorsvonat kalauza, miközben kinyitá a coupé ajtaját s teljes alázatossággal figyelemztetett, hogy utleveleinket készen tartjuk.

E szolgálatkészség ellenértéke sajnos utolsó hazai brittanicám volt, melyet e körülünk bokros érdemeket szerzett férfinak, — fájt szívvel — átszolgáltattam! Tehát a határon volnánk!

Sohasem tápláltam keblemben osztrák érzelmeiket; mind a mellett e pillanthatban nem tudtam menekülni bizonyos melancholiától, mely hirtelen elfogott, midőn e rövid szóval értesünkre adták, hogy elhagytuk a monarchia területét.

Merengésből egy orosz egyenruhás tisztviselő ébresztett föl, ki német nyelven passusainkat kérte. Átnyujtottam. Még egy fürkésző pillantást vetve ránk — távozott, miután kilátásba helyezte, hogy okmányainkat tovább utazásunk előtt kézbesitendi.

El lévén igy metszve gondolataimnak fonala, — annak ujra fölvetelében két nyomós ok gátolt. Először: sietni kellett a vámvizsgálathoz, másodsor: az ebédhez; tekintettel arra, hogy Varsó, legközelebbi célunk, még nyolcz órai távolságban feküdt jelenlegi állomáshelyünktől. Miután podgyásznakat szorgosan átvizgálták — az nem keltvén semminemű gyanut — ráütötték a pecsétet, hogy „szabad“ mehet.

ember torkából, minden „hivatalos“ színezet nélkül a szabad ég felé tört, midőn hön szeretett Királyunkra, Királyné nagyszonyunkra és az egész királyi családra mondá főispánunk lelkes szavakkal az első felkösöntőjét a jubiláris közebédén, de ennek hasonmása volt azon kitörő lelkesedés is, mellyel a főispánunkra mondott felkösöntő lett fogadva és a midőn főispánunk minden egyessel, körül járva a több száz tagból álló társaságot, koczintott, a lelkes éljenzést csakugyan alig lehetett lecsillapítani és tapasztalhatta azt, hogy ezek a tüzoltók, itteniek s idegenek és a többi részt vettek is akár „tüzbe“ is tudnának menni érette.

Vagy a midőn a főispán kíséretében jött Dr. Haydin Károly budapesti ügyvéd gyönyörű szónoklatában, melynél a rögtönzés és ihlettség szelleme csak úgy sziporkázott, kiemelte azt, hogy oly benső viszony, mint a milyen ez és bányaváros polgárai és „várispánja“ között van, ritkítja párját és ha nincs is a főispánnal egy politikai véleményen, mégis üdvösnek, magasztosnak kell jeleznie e valóban példás, állapotot és élteti a polgárságot és a főispánt, kihez ily önzetlen, igaz ragaszkodás köli a polgárságot — nohát a ki-kitörő éljenzésnek hossza-vége nem volt.

De hiszen mi a tüzoltói ünnepélyről akarunk röviden beszámolni és így elmondjuk, hogy az teljesen programszerűen ment végbe. Mult vasárnapon az érkezett vendégek ünnepélyes fogadtatása után, este fáklásmenet volt a főispán tiszteletére, melyen a hegybányai bányász zenekar és polgári dalkörünk is kitétt magáért.

Pauer János akad. titkár és tüzoltói főparancsnok igen szép beszédben üdvözölte főispánunkat, mire főispánunk válaszolt magvas beszédben és megköszönve a szép fogadtatást, éltette a selmeczi tüzoltóság vezetőit és annak összes tagjait.

Hétfőn, az ünnepély voltaképpen napján a bányász zenekar csengő játéka mellett már reggel vonult ki a tüzoltóság, melyhez csatlakoztak az idegen tüzoltók és vendégek, kik mindannyian részt vettek a Szent Katalinról elnevezett templomban tartott istentiszteleten, hol Podhragyay Pál pr.-plébános fényes segédlettel szolgáltatta a szent misét, mely alatt a templomi ének- és zenekar, Cziczka Sándor karnagy vezetése alatt egy igen szép misét adott elő. Ennél gyönyörűen énekelt Özv. Schusztér Lajosné megragadó, bájos hangjával és Laun Károly dohángyári tiszti hatalmas énekével, míg Puky László hegedűs és Vodrácska Béla fuvala művészi játéka is általános elismerést szült.

Ezután következett a városi vigadó kertjében tartott diszközgyűlés, melyen első sorban városunk polgármestere a vendégeket és a tüzoltókat üdvözölte a város nevében, a mi után Bernhardt Adolf egyleti elnök megnyitotta a közgyűlést, felolvastván az egylet 25 éves történetére, e közbeni eseményeire, a tisztikarban való változásokra, a tüzesetek felsorolására, a tagok számának fluktuációjára, az egylet anyagi állapotára stb. vonatkozó kimerítő jelentését s illetve elnöki elő-

Nagy önbizalommal indultunk utnak; „a hol express vonatok közlekednek“, gondolám, „ott civilizatio es polgáriásult (sic!) emberek vannak“; a nyelv kérdés sem aggasztott; megfordultam nem egy országban, (Itália, Dánia, Svédország), melynek hazai nyelvét nem ösmertem és sohasem voltak komolyabb nehézségeim.

E számítás itt némileg cserben hagyott; most egész meggyőződéssel mondhatom „Uraim és hölgyeim: a ki nem tud oroszul, ne utazzék Oroszországba!“ (Ad normam: a ki nem tud arabsul, az ne beszéljen arabsul!)

Nagy értékű volt most magammal hozott sekély szláv (vulgo: tót) tudományom. Sokszor csak ez rántott ki a sárból; a gesztusok sem sokat használnak; a hidegebb vérű orosz azokat nem követi figyelemmel, mint pl. az olasz, de többnyire csak az ember szemé közé néz s így precár értékűek.

Philosophiát is tanulván, beláttam, hogy kár azon boszankodnom, miért nem alkalmaz az orosz kormány vezetőkként philologiae professorokat; e kérdést ugyan nemzetgazdaságtani tanulmányaim alapján aránylag rövid idő alatt sikerült megoldanom: még sem tagadhatom, hogy nem gondolkoztam felőle oly higgadtan, midőn az óriás léptekkel növekvő Varsóban (600,000 lakoson felül) éjjel haza nem találhattam.

Bonyolítja a dolgot és fokozza a nehézséget az orosz (cyrill) ábc-nek teljesen (cum grano salis!) eltérő volta a mienktől. Ha általánosan tisztelt könyvnyomdatulajdonosunknak, J. Á. urnak betűivel példaképpen egyes orosz szavak írás és olvasásmódját illusztrálhatnám, igen szívesen tenném, hogy nyájas (hiába, az olvasó örökké csak „nyájas“ marad!) olvasóim fogalmat alkothassanak gyászos lelki állapotomról, midőn keresztbefont karokkal, némán iparkodtam, az utcza neveket kibetűzni a haloványsárga gázvilág-

terjesztésénél. Az érdemdus elnököt lelkesen megéltézték. Erre Farbaky István képviselőnk indítványára jegyzőkönyvi köszönet szavaztatott az elnöknek és a többi egyleti tisztviselőknél. Azután kiosztattak a 15, 10 és illetve 5 évi szolgálat elismerésüül szóló érmek. 15 évi szolgálat után érmet kaptak: Varinszky Károly, Jahn Vilmos, Gresits József, Neumann József, Suhaj Péter. 10 évi szolgálat után: Kis Frigyes, Hasch Antal, Duda János, Friebert Ferencz. Végre 5 évi szolgálat után: Takáts Miklós, Oszwald Gusztáv, Maruska József, Hoffmann János, Greipel Róbert, Kozák Lajos, Niemann Herman, Gverk Károly, Gverk Mihály.

De a legnagyobb éremre számíthattak volna azon veteránok, kik az egylet alapítása, tehát 25 év óta működnek e humánus cél szolgálatában és kik — legalább szerény nézetünk szerint, habár a közebédén ki is lettek tüntetve — nem lettek oly módon ünnepezve, mint azt hosszú szolgálati idejük folytán kiérdemelték volna és ezek: Bernhardt Adolf egyleti elnökön kívül, Ertl Vilmos, Marek Antal, Ochtendung Ignác, Parvy Károly, Piccin Alajos, Tandler Gyula, Telluch István, Waigl János és a legérdemesebbet utoljára hagytuk, Marschalkó Gyula, ki mint volt tüzoltói főparancsnok, érdemei elismerésüül, az aranykoronás érdemkereszttel lett annak idején kitüntetve.

A közgyűlés berekesztése után a tüzoltók zeneszó mellett diszfelvonulást rendeztek, mely után csakhamar megkezdődött a tervszerűleg megállapított gyakorlat.

Valóban érdekes látványt nyújtott e gyakorlat; a tűz kitörését a városi elemi iskola ablakaiból kiömlő füstfellegek, majd ügyesen utánzó lángok jelezték, mire több oldalról felhangzott, hogy „tűz van!“ „hori!“ Erre azután megszólaltak a tűzjelző kürtök és csakhamar rohamban rontottak elő a tüzoltók; mindenféle fecskendők robogtak ki a tüzoltói szeptárból, egyszeriben felvonult a rendfentartó és mentő csapat is és általános volt a „csinált“ riadalom. Rengeteg közönség nézte az egész produkeziót végig.

Néhány perc alatt már az égőnek képzelt elemi iskolai épület tetőzetén néhány tüzoltó volt látható, éppen úgy a tőszomszédos és megvédeni szándékolt, szédítő magasságha emelkedő Sembergy házon. A közel fekvő többi házak is meg lettek szállva, még az óvár is . . . csak a vízpuskák tömlői nem működtek úgy, mint kellene, sőt több helyen felmondták a szolgálatot; mert a vízugarak, úgy szólván, nem is érték el a képzelt tűz, vagy veszályban forgó objektumok helyét. Ezt a körülményt köteleességünk nagyon is figyelembe ajánlani tüzoltói vezetőségünknek, de a fenntartó városnak is; mert mit ér az, ha tüzoltóink dícséretes ügyességet tudnak felmutatni, ha fecskendők és már felszereléseink is jók . . . de a vizet vezető tömlők, vagy csövek rossz ak. Ezen a bajon haladéktalanul segíteni kell.

A mentési munkálatok egyszerre az egész vonalnál, magamra vonván egész indokolatlanul ezáltal egy rendőr éber figyelmét.

„Bädecker“ sem sokat segít. Csak most, midőn lassanként egy orosz alphabetta rhébuszai kezdenek előttem világosodni, vagyok képes a benne elhelyezett térképeknek hasznát venni s a benne foglalt praktikus tanácsokat értékesíteni.

A legraktikusabb valamennyi közt: óvatosság a fizetésnél. Ritka helyütt fordul elő annyi tolvajlás mint Oroszországban. (Gurkó tábornok neje, mint egy orosz mérnök mesélte, Gróf P. . .-vel a színház páholyába hozatott ezüst evőeszközt egyszerűen a kormányzósági palotába viteté; a czukrász az iránti számláját, P. . . gróf, ki a félelmes Gurkóval nem akart ujjat húzni, kénytelen volt kifizetni! Tableau! Így az orosz közélet privát oldalában! Lopás helyett sikkasztás!

Az előkelőbb szállodák és a „Vaggon lits“ éttermeiben mindenütt ott lóg a bizalomgerjesztő figyelmeztetés francia nyelven is: „On est prié de ne rien payer, sans exiger une note.“ (Kérem, hogy számla nélkül a személyzetnek semmit se tessenek fizetni).

E nyugtatott számlákat aztán az ellenőrzés kedvéért külön gyűjtőszekrényekbe helyezik el.

Varsó maga miniatűr Páris, természetesen némi tipikus eltérésekkel. Első sorban katonai, másodsorban gyár város.

Élénk forgalma, mozgalmas éjjeli élete, számos vasutja észrevételi velünk a hely politikai és stratégiai fontosságát. (15 erőd köríti; a katonák száma meghaladja a 30,000-et béke létszámban).

Szépek különösen tágas utcái, boulevardjai és a Szán-park; érdemes még kikocsizni a Lazsenszky-park árnyas fasorai közé, mely üde zöld gyepe és csónakos, hatlyus tavaival a berlini Thiergarten ki-sebbitett mása, de amannál komorabb.

lon gyorsan mentek végbe. Amott gyermekeket és felnőt embereket is csuszattak le a második emeleti ablakból a mentőzsákban, ezek élők voltak; emitt egy nőt és gyermekét hozta ki egyszerre egyik tüzoltó a létrán, ezek — a tüzoltón kívül — kitömötték voltak; az égő iskola szédületes magas teletéről pedig egy tüzoltó gurult a fedelen le, hogy lezuhanjon és összeroncsolt tagjaival holtan terüljön le . . . ez, bár óriási félelmet idézett elő, úgy, hogy különösen az asszony népség között többen e látványra el is ajultak, szerencsére . . . egy kitömött bábützoltó volt, kinek még a köteleességét híven teljesíteni és oda rohanni akaró deték, de megrémült lelkész utolsó kenetére sem volt szüksége, mert báb volt már akkor, mikor erős kézzel ledobták a tetőről a csintalankodásra mindig kedvet kapó tüzoltók. Kik a dologról előre értesítve voltak, persze kacagással nézték a jelenetet végig.

A Sembergy ház tetőzetére feltolt toló létrán, kis válllétrával elsőnek mászott fel Javorek bámulatos macska ügyességgel, másodiknak Maschek nem kevésbé hirtelen ügyes gyakoroltsággal, harmadiknak Schingler éppen oly gyorsasággal, míg a negyedik Duda, fönt a toló létra legteletében erősítette meg magát karabinján, hogy fedezze társait.

A mentő zsák és illetve létrán és egyébként is különösen kitűnt Rubinszky József, ifj. Ochtendung Ignác és a jó veterán id. Ochtendung Ignác és mások. A mászó parancsnok Thuránszky Béla is derekasan tett ki magáért; de mégis a főérem úgy a terv készítésénél, mint annak gyakorlati bemutatásánál Pauer János főparancsnokot, Csányi Ottó alparancsnokot és a tiszt és segédtiszt kart illeti meg.

Elég az hozzá, hogy jól, sikeresen ment minden, kivéve, mint mondtuk a — rossz víztömlőket. Tüzoltóink megmutatták, hogy gyakoroltsággal, kellő ügyességgel és mi fő — bátorsággal bírnak. Kár, hogy a bányász tüzoltóság, mi pedig tervezve volt, a szépen sikerült gyakorlaton részt nem vett.

Délutáni két óra felé járt az idő, midőn a vigadó kertjében megkezdődött a banquet, melyen, kivéve Haydin Károly budapesti ügyvéd és Sántha Béla hontmegyei főjegyző és ipolysági önk. tüzoltói parancsnok remek beszédeit, majdnem csupa „hivatalos“ tősztok mondtak, de ezek között ki kell emelnünk, a már tudositásunk bevezetésében felhozottakon kívül Pauer János főparancsnok lelkes felkösöntőjét legmagyarabb kir. hercegünk, József főhercegre, melynek kapcsán Krausz Kálmán indítványára egy üdvözlő távirat is meneszteztet Ö Fenségehez; Bernhardt Adolf tőszját főispánunkra, Altman Imrét az akad. tanári karra és az akad. ifjuságra, Fekete Lajos akad. igazgatóját a tüzoltó egyletre, polgármesterünkét a hölgyekre, Dr. Stuller Gyuláét a polgármesterre és a közhatóságokra és bányaigazgatóságra, Vörös Ferenczét, Farbaky István képviselőre, Haydin Károlyét főkapitányunkra, (mi nem hivatalos tősztként, szünni nem akaró éljenzéssel lett fogadva) Csányi Ottóét polgármesterünkre, Marsalkó Gyuláét a veteránokra, Szitnyai Józsefét a vendégekre és a zászlóanyára stb. és — azt nem tudjuk, hogy hiva-

Egyéb, monumentális jelentőségű látnivalókban Varsó aránylag szegény. De különben sem kívánám e lehetetlenséget megkísérteni, hogy szíves (ha nyájas, miért ne volna szíves? Reflexió!) olvasóim figyelmét az egyes látnivalók részletesebb leírásával fárasztsszam!

Hiszem a „terra incognita“ előttünk, kik magunkat már büszkén a művelt nyuguthoz számíttjuk, csak Varsón tul kezdődik!

Menjünk tehát egy házzal (!) tovább. Indulás, mint azt a Cook-czeg bécsi irodájában megtudtam utolsó ottlétemkor, d. e. 9:45. perczkor a moszkvai futárvonattal.

Megváltjuk nyugodtan a jegyet még előtte való nap, megtudjuk a tudnivalókat a „Compagnie Internationale“ Kotzebue-utcában lévő fiókjánál s mint ki dolgát jól végezte pihenni térünk.

Reggel átkelünk fiakkeren a Visztula vashidján s fél kilenczkor elértünk az állomásra. Belépet a várótembe és körültekintve — majd kövé meredtem az ámulattól!

Kihuzom chronométeremet: Nyolcz óra 25 percz; nézem a falon függő vasuti órát: 9 óra 1 percz! Tudtam, hogy varsói idő szerint indulás 9 óra 3 perczkor; saját időmérőmet nem igazítottam, az még prágai időt jelzett többé-kevésbé pontosan. De az ittenit kénytelen voltam hitelesnek elfogadni, s éppen már készültem föl hagyni minden reménynevel elutazhatóságunkat illetőleg, midőn podgyászfordónk ügyegyhajjal fölvilágosított, hogy a kérdéses varsói óra már moszkvai időt jelent.

talos volt-e — boldogult polgármesterünk, Ocsovszky Vilmos özvegyének szül. Markovich Mária urnőnek mint az egyet zászlóanyjának a tűzoltókhoz intézett bánatos, oh de oly sok igaz érzelmeket magában rejtő megnyilatkozását. Ez a beszéd egy valószínű „Memento mori!” volt és emlékeztetett arra, hogy mulandó a világon minden, még az emberi hatalom is, melynek letűntével elmúlik az emberek nyomorúságos hízelkedése is.

Üdvözlő táviratok érkeztek több egylettől és az alapítási eszmét megadó néhai L. Berks Lóthár két fiától: L. Berks Róberttől és Lóthártól is.

Lett volna még több felköszöntő, de ezeket elnémitotta a „hivatalos tósztok“ özöne. Denikve a banket, melynek társaságát Baker A. fényképészünk e is fényképezte, szép rendben véget ért és este következett a bál.

Szép és nagy közönség gyűlt egybe. A főispáni pár és kíséretének megjelenése itt is nagyban emelte a multság díszét és fényét és a jó kedv és a „tűzről“ pattant táncz a hajnali órákig tartotta együtt a mulatozókat.

Másnap tűzoltóink elkisérték vendégeiket, kik bizonyára csak jóakaró emlékekkel hagyták el városunkat.

Tűzoltóink pedig legyenek meggyőződve arról, hogy derekasan megállották helyüket, hogy kimutatlák ügyességüket, bajtársi érzelmüket s nem rajtuk mulott, hogy egyletünk negyedszázados emlékünnepe nem vonzott annyi idegen bajtársat ide, mint azt elvárták volna.

Jövőben is, törekvéseiket, nemes céljukban munkálkodásaikat, sohase irányítsa a külsőség, de a nemes igyekezet, feladatuk megoldásának lényege.

A jubileumi ünnepélyhez a következő vendégek érkeztek: Horváth Béla főispán s neje és a főispán nővére Rózsika; Laky Károly cs. és kir. kamarás és neje, Schiller Antal kir. tanácsos, kir. közjegyző, Sántha Béla, megyei főjegyző, ipolysági önk. tűzoltói főparancsnok, Dr. Haydin Károly ügyvéd, két leányával s Mariska hugával, Pongrácz Elemér képviselőházi tisztviselő, a szelleges tollu író (Fagyos-szent) és a hontmegyei történelmi kiállítás rendezője, Hédervary Lajos árvászeki elnök helyettes, Totovics Kálmán megyei főszámvevő s tb. főjegyző, Dr. Soltész István főispáni titkár, Jakabfy István közp. szolgabíró, Plachy Gyula korponai polgármester, Nikora László joghallgató, Halmay László korponai főszolgabíró. Léváról: Pazár Károly tűzoltói főparancsnok, Turbinszki József tűzörségi parancsnok, Hlboki Lajos főkürtös, Pulpites Emil, Ábraham Ignác, Vén Ferencz, Sebő József, Balázs János, Zachar István, Jakab István, Kosztolányi Pál, Koller Pál, Szakács József, Hajos István. Kőrmöczről: Mohapel Antal, Ihring György, Schwartz Alajos, Schafarik József, Groszmann Győző, Rakóvszky Imre, Klobusitzky Ede. Veszprémből: Blázy Imre polgár iskolai tanár, városunk szülötte a veszprémmegyei tűzoltó szövetség főjegyzője és tűzrendészeti felügyelő, ki Hodruson nyaral családjával.

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Személyi hírek.** *Farbaky István* orsz. gyűlési képviselőnk, ki néhány napot városunkban töltött és a tűzoltói jubileumon részt vett ismét elutazott. — *Schelle Róbert* bányász akad. tanár, kir. bányatanácsos a nemzetközi vegyészeti kongresszushoz Bécsbe utazott az akadémia képviseletében. — *Tirts Rezső* selmeczi népbanki pénztárnok és a M. F. E. Sztinya osztályának ügyvivő alelnöke jövő kedden négy heli szabadságra megy. — *Krausz Kálmán* főkapitány, szabadság idejének leteltével újból elfoglalta hivatalát.

— **Horváth Béla főispánunk** és szeretetre méltó neje ő méltósága a velük érkezett vendégekkel együtt, rövid itt tartózkodásukat felhasználták arra is, hogy szép vidékünket, a mennyire az idő rövidsége megengedte, megismerhessék. Még hetfőn, a banket után megtekintették a leányvárt és Klinger-tavat, de már nem maradt idejük a tervbe vett felsőrónai kiránduláshoz, mit nagyon sajnálunk, mert a villatelep iránt közülök a legtöbben igen nagy érdeklődéssel viseltettek. Másnap kedden Hodrusbányára rándultak ki és a Teremtő-tárnát és vidékünk gyöngyét, díszét és számos ember kenyéradóját a szandriki ezüstáru gyárat tekintették meg, mely, mint azt elgondolhatjuk, nagy érdeklődést és rendkívüli tetszést keltett bennük. Ezután Lovag Berks Róbert, csász. és kir. kamarás, a Geramb Unio képviselőjének romantikus magányban fekvő, gyönyörű lakába tértek, hol — miután a házi ur Karlsbadban idül — L. Berks Róbertné ő méltósága fogadta kedves vendégeit és gazdagon megvendégelte őket. Ezután az egész társaság Vihnye fürdőre

réndult át, honnét este városunkba visszaérkezett, hogy Svehla Gyula főbányatanácsos, bányaugazgató vendégszerelő házában töltse az estét. Szerdán reggel azután kedves vendégeink elutaztak. Az előkelő társaság hölgy tagjai hetfőn d. u. közvetlenül a banket után L. Berks Leopoldina ő méltóságánál tettek látogatást. Előző vasárnapon este pedig, a fáklyás zene után, az egész társaság Sztinyaiék vendége volt.

— **Bányász és erdész akadémiai igazgató választás** volt mult csütörtökön és igazgatóvá egyhangulag Dr. Schwartz Ottó akad. tanár, főbányatanácsos, igazgatóvá pedig Fekete Lajos akad. tanár, főerdőtanácsos és eddigi igazgató lett megválasztva a jövő tanévre.

— **Uj plébános.** Bélébányai rom. kath. plébánossá, a boldogult Oldinger Antal helyébe egyhangulag Hidvéghy Árpád eddigi administrator lett megválasztva. — Örömmel üdvözljük a de:ék fiatal lelkeszt s lapunk munkatársát ezen újabb állásában.

— **Kinevezés.** Bölcsházi Belházy Gyula erdész akad. tanárság s lapunk munkatársa az apatini kir. erdőhivatalhoz lett áthelyezve és a doroszlói kir. erdőgondnokság vezetésével megbízva.

— **Tiszteletbeli főszámvevővé** neveztetett ki Csányi Ottó városi számvevő főispánunk által. Szívvel gratulálunk a derék tisztviselőnek e kitüntetéséhez.

— **Uj tűzoltó-egyleti alapító tagoggá** lettek Horváth Béla főispánunk és Farbaky István orsz. gyűl. képviselőnk.

— **A M. F. E. Sztinya Osztály** t. tagjait van szerencsém értesíteni, hogy egy hónapi távollétem alatt utbaigazítás és felvilágosítás végett Csiba István pénztárnokhoz, kirándulások rendezése végett pedig Király Ernő helyettesemhez fordulni sziveskedjenek; id. Tirts Rezső mint a M. F. E. Sz. O. ügyvivő alelnöke.

— **A törvényhatósági bizottság** augusztus havi rendes közgyűlése jövő hó 9-én d. e. lesz; ugyan azon napon d. u. lesz a közigazgatási bizottság gyűlése. Ha valami előre nem látott akadály közbe nem jön az esetben mind két gyűlésén Horváth Béla főispánunk fog elnökölni. A közgyűlés több érdekes tárggyal fog foglalkozni és részünkről nagyon kívánatosnak tartanók ha a biz. tagok a szokottnál nagyobb számban jelenének meg és közülök valaki a vasuti ügyet újból szóba hozná azzal, hogy hát mi lesz az ipolyvölgyi vasutali csatlakozással? Egyszerre csak elkészül az ipolyvölgyi vasut és mi hosszú orral nézhetjük, miként épül az majd ki Korponáról Zólyomig és mi bent maradunk a Zsákutezában.

— **Szerencsétlenség az új akadémia építkezésénél.** Az új akadémiai palota építkezésénél e hó 27-én d. u. 6 óra után óriási zuhanás hallatszott, melyet a bontás alá került, ugynevezett „Schmeltz Haus“ egyik falának összedőlése okozott. Az összeomlott fal Lupták János bélébányai származásu munkást maga alá temette s összeroncolt hulláját a munkástársak nagy nehezen vonszolták ki a fal omladékok közül. A véletlenül épen a helyszíne mellett jelen volt Kuti István alkapitány és az előhívott és csakhamar megjelent Dr. Kapp Jakab tisztifőorvos nyomban konstatálták, hogy a munkás azonnali halálát a fal ráesése okozta. Ezt a később megejtett törvényszéki bonczolás is megállapította. A vizsgálat folyamatban tétellett az iránt, nem terhel-e valakit, különösen a munkavezetőt, vétkes gondatlanság.

— **Talált selmeszi takarékpénztári könyvecske.** Hodrusbányán Furmanek József bányász legény mult csütörtökön egy 80 frtról szóló takarékpénztári könyvecskét és egy 50 frtról szóló kötelezvényt talált és ezen értékeket a takarékpénztárban értékesíteni akarta, de ott a könyvecskét és kötvényt visszatartották és a kapitányi hivatalhoz szállították be. A takarékpénztári könyvecske Benyó Mária nevére van kiállítva.

— **A városi erdők megvizsgálására** vonatkozólag, mint halljuk, már a besztercebányai kir. erdőfelügyelőség is betérjesztette véleményes jelentését, mely úgy, mint a pozsonyi erdőfelügyelőség is, némi csekélyebb kifogások mellett, a városi erdők kezelésében és az üzemterv betartásában semmi szabálytalanságot, vagy éppen visszaélést nem talált. A vizsgálat eredménye már a legközelebbi közgyűlésen a törv. hat. bizottság tudomására hozatik.

— **A bányászati és kohászati országos egyesületnek** szeptember hó 9-én Pécsen megtartandó közgyűlés ünnepélyeinek programja: 1. szeptember hó 8-an. Megérkezés Pécsre, 7 óra 30 perczkor este. A vendégek fogadtatása; elszállásolás; ismerkedő estély a Nemzeti Casino helyiségeiben. 2. szeptember 9-én. Reggeli: a Nádor, Otthon vagy Central kávéházakban; 9 órakor közgyűlés, a városház nagytermében; 1 és fél órkor dészebéd. 3 órakor d.

u. a Zsolnay-féle keramit-gyárnak, a Littke-féle pezsgőgyárnak, a Hüfler-féle börgyárnak, a Scholcz-féle sörgyárnak meglektintése. 8 órakor este összejövetel és közös vacsora esetleg bál a „Vigadó“ helyiségeiben. 3. szeptember 10-én. Reggeli 7 órakor a Nádor, Otthon vagy a Central-kávéházakban. 7 óra 30 perczkor gyalogléta a vasuti állomáshoz. 8 órakor, kirándulás vasuton Úszögge. 8 óra 20 perczkor, vasuton Baranya-Szaposcsra. A telepek meglektintése. 11 órakor visszautazás Úszögge és Bánya-telepre. Útközben villasreggeli. 11 óra 45 perczkor megérkezés Pécs bányatelepre. A műnek meglektintése. 2 óra 30 perczkor közös ebéd, az 1000 éves gesztenyefa alatt. 8 óra 30 perczkor este, visszautazás Pécsre. Részvételi díj mint a közébed ára 3 frt 20 kr-ban állapított meg. A bejelentés határideje augusztus hó 10-ike.

— **Az akadémiai tanév véget ért.** Az ifjuság, városunk eme lüktető eleme széled a szélrózsa minden irányában, csak igen kevesen közülük maradnak a szünidőn keresztül itt. Városunkban most kezdődik az igazi mort szезon és egy hónapig tart; mert már szeptember elején jönnek a diákok és frissebb életet hoznak magukkal. Távozó akadémiai polgárainknak jó utat és szünidei időtöltést kívánunk s kik még vissza jönnek azokat „a viszontlátásra!“ üdvözljük, kik pedig végeztek, azoknak jó szerencsét! Ha pedig októberben újból megkezdődik az új tanév és egybe sereglenek a régiék és jönnek az újjak akkor legyen meg az egy ifjuság kebelében, mint az ifjuság és polgárság között a legteljesebb harmonia!

— **Névmagyarosítás.** Weisz Lajos, a Löwy Adolf czég volt üzletvezetője s jelenlegi rófoskereskedő Selmezbányán, „Fehér“-re változtatta nevét belügyministeri engedéllyel.

— **Felső-rónán nyaralót építő részvénytársaság** igazgatósága mult pénteken gyűlést tartott, a melyen a Wünsch-czeg terve lett kivitelre elfogadva és a társaság elnöke Sztinyai József is igazgatója Krausz Kálmán megbízattak a szerződés megkötésével. Az elfogadott terv szerinti villa-vendéglő 13000 frtba fog kerülni, mely összeget azonban a társulatnak nem kell mindgyárt megfizetni, a mit nem és tehetne, mert ennyi pénze még nincsen, hanem a vállalkozó czég meglegyszer bizonyos összeggel most a felépítés után és a a többire csak később fog igényt tartani. Az épület, e terv szerint, egy emeletes lesz és lesz benne 10 vendég szoba, egy terem, mely ét és táncsteremnek is fog használtatni, veranda, szükségelt konyha és más mellék helyiségek és két kitűnő pincze stb. A villa még az idén készül és már jövő évi január 1-től bérbe lesz adható. Az igazgatóság a részvénytársaság czégbegyűlése iránt is már beadta a kérvényt az ipolysági kir. törvénysekhez. Lám, mily gyorsan lehet valamit létesíteni, ha meg van a kellő tett akarat az, energia. Csak ez évi april 3-án indult meg Krausz Kálmán kezdeményezéséből, 4 évi pihenés után, a villa ügy újabb tárgyalása és ime már megalakult a részvénytársaság, megállapodott a tervben, megköti a vállalkozóval a szerződést, felépítteti még, ebben az esztendőben az első villát és már a jövő év kezdetén bérbe is adhatja a kész villa-vendéglőt. És ha ez már állani fog, semmi kétségünk sines az iránt, hogy csakhamar több villa és fog körülötte a fenyvesekkel környezett, kies fekvésű, ozondus levegőjű Felső-rónán épülni.

— **A hegybányai gyermek-telep** új kis lakókkal lett benépesítve. Az egy hónapig ott időzött fiuk számszerint 107 e napokban utaztak vissza Budapestre, miután még Dr. Tóth Imre bányakerületi főorvos által a Kalvária ajatt gazdagon meg lettek vendégelve. A második csapat is már megérkezett és Hegybányán marad augusztus végéig. A fővárosi fiuk test és lélekben gyarapodást, valódi felüdülést lelnek itt és szemlátomást tanuságot tesznek a szünidei gyermek-telep egylet valóban humánus, üdvös működéséről. A hegybányai telep a régi, megbízható vezetés alatt áll — Szabó J. tanító vezetése alatt.

— **A selmezbányai kir. járásbírósg eddigi ügybeosztása** annyiban változott, hogy Ertl Gyula albiró a hozzá beosztott ügyeken kívül még az egyezségi ügyeket és a fizetési meghagyásokat is elintézi; továbbá, hogy a jegyzői iroda vezetője ezentul Kremnica Antal irnok és hogy a jegyzői iroda a kitűzött órákon kívül hétköznapokon még délután 2 órától 3 óráig is nyitva áll.

— **Haragból Iopást követett el** Str. S. nyug. bányamunkás, ki a minap felesége után ment, ki Seidel Ágoston házában mint napszamos dolgozott s ott az asszonytól 4 krt pálnkára és 3 krt dohányra kért. Az asszony ezt megtagadván, a haragos férj a nyitott ablakon át egy ébresztő órát lopott, azt bezálogosítottta és az így lopott pénzből vett pálnkát és dohányt. A haragos férjet megfogják büntelni.

Az előrehaladott évad miatt, nagy áruházamban,
összes áruimat tetemesen leszállított árakban árusítom.
Kérve a szives pártfogást maradok

kitűnő tisztelettel
Weisz Adolf.

— **A új vízvezeték** csövei már régen ott hevernek a felső rózsá utcza és új ut mentén, de a vízvezeték maga még csak annyiból készül, hogy valami csodás árkokat ásnak a vöröskut mellett, melyekben a piszkos vizet gyűjtögetik. Persze mi nem értünk hozzá, hát nem is tudjuk mi czélja lehet ezen árkoknak, valamint azt sem tudjuk, mért kellett már régen a csöveket kitenni az időjárás behatásának. Ez úgy tünik fel előttünk, mint mikor az éhes vendégnek, ki már alig várja az ételt, először a tányért, majd a kést és villát, azután megint a sőt és paprikát és még ezután a kenyere és csak jóval később az ételt találja fel a vendéglős. Ha ez a 8—12 emberrel folytatott munka így fog továbbra is tartani, el lehetünk készülve rá, hogy az új akadémiához vezetendő vízvezeték a tél beálltaig el nem készül és a popáznak mutatott csövek majd mind, mielőtt felhasználták volna, elromlanak és elrozsásodnak.

— **Egy verklis ló históriája.** A minap egy verklis érkezett városunkba, kinek hangszerét egy poni fajta, jó kinézésű ló huzta. A verklis itt jól járt; nem azért, mert sok pénzt összeverklizett, hanem mert a kis lovacska megnyerte tetszését K. akadémikus barátunknak, ki a fiatalság körében nagy népszerűséget élvez és a lovat 120 frtért meg is vásárolta. Szándéka a lovat hátsólóvá idomítani, hogy miként fog ez neki sikerülni és hogy nem fogja-e gondolni a lovacska, hogy mindig a kintornát huzza maga után és megtűri-e a lovaszt a hátán, — az a közeljövő titka, mert K. barátunk a verklis lóból hirtelen háttas lóvá lett négy lábú állaton e napokban Beszterczében a melletti fekvő Herencsvölgyére szándékozik nyargalni, mihez neki szerencsés utat kívánunk azzal, hogy utközben ne találkozzék valami verklissel, mert akkor a lovacska biztosan visszavágyna régi hivatásához és makrancoskodna. — Hát az ilyen eseményt is, mert eseménynek ez is esemény, feljegyzni az igazi „holt szezon.”

— **A selmecezi telefon hirmondó „ujság”** drójtjai a múlt hétfőn rendezett nagy tűzben szétpattantak, mert a vízipuskák s illetve tömlők vizsugarai nem voltak képesek e magaslatig felemelkedni. Így hát a drótok s illetve a telefon vezető helyreigazításáig türelmet kér: a felelőtlen szerkesztőség.

— **Klincsok Néző hundstosziár okoskodásai.** Ha zén tűzoltó volnám, zakkor schichtenmeisteremért s én jó zigazgatómért is mert koczintotta derék tűzoltókkal, oszvizteni pán főispányomért zis, — „tűzbe” mennék, bo prisszam!

Zeddig sak zenyim sichtenmeisterre voltm büszke, de sak most már vagyok sichtenmeisternére zis büszke, hogy szegény lány zéletét kimentenyi volt több bátorsága, mint sok Náczkónak lety volna.

Zenyim kis szegény gyocsatko, a Czilka, oly szip, zokos kis lány, hogy nem adnám most zegisz viláért oda. De mi lesz szeginybul, ha kalapot kezd majd hordanyi?

Pán farár szipen tanítja minket „szeresd felebarátodat, mint magadat! Hát mit tehetjük mi sorsról, ha felebarát minket nem akarja szeretni?!

Zokoskodnak zemberek sak jól élni, sikkasztanyi, munkát kerülnyi, zurhatámkodnyi zis zasztán — duryiba kerülnyi. Zin kerülöm zotthonomba, a bányába is zott leszámolok rosz szellemekkel és tisztán kerülöm fel, ha szeginy is vagyok.

Mit zéri vagyoni boldogság, ha nincs meg van lelki boldogság! — Nics! — Én hozom kincset bányából azoknak, kik kincsesel szerzik boldogtalanságukat . . . is én? Kincs nélkül zis boldogabb vagyok, mint zők.

Zegyszerűsigeiben szeretnyém hallanyi zasztá a nótát harmonykán, mert többre nem jutja nekemnek: „Harmonikálj Néczkó, mig klopacska nem szól, mig a szeginy bányász a bányába fárol. És ha oda fárol s jól jön ki belüle, harmonikálj ujra, hogy ne filjem tüle.”

Micsoda „pengő” pinz volna, ha bányász zember nem volna? Sem zarany, sem zezüst, sem riz, sem zólom nem volna, sak papiros, mi nem ziri sokat nálamnál sem, mióta v á l t ó t tanultam zismerni, mi sak papiros, de veszedelmes.

Zországos bányászegyletnil fognak beszélnyi tudós zurak minden filiről, de Náczkókról nem. Hej, Bo prisszam, pedig zeszt is kellenye zottan tárgyalni. Sak sok ezer zember illetérl lehetnye tanácskoznyi.

Zenyim zismerős, a Droggyák, ki már szerenesisen provisiumba jötté magát, tanácsolja nekem: „ne zavatoz te zurak dolgába, ha hosszu életyü zakarsz lennyi!” Is mert zén akarom hosszu életyü lennyi, nem zavatozom zurak dolgába is okoskodnyi is sak a jövő héten fogom. Zeddig is: „Pohvalen!”

A közönség köréből.

Köszönetnyilvánítás.

Fogadják mindazok, kik felejtethen jó nőm elhunyla alkalmából keserű fájdalmamat részvétükkel egyhiteni iparkodtak, különösen a kereskedelmi ifjuság, gyermekeim és a rokonság nevében is hálás köszönetemet.

Selmezbánya, 1898. július 28.

Trauer Gyula.

Köszönetnyilvánítás.

Kik részvétél viseltettek édes jó anyám elhunyla gyászos alkalmából, fogadják ez uton testvéreim és gyermekeiknek nevében is köszönetemet.

Selmezbánya, 1898. július 27.

Bogya János,
vendéglős.

A hivatalos tósztt.

— Banketti reminiscencia. —

Hasból beszélni immáron nem szabad,
Ha mindjárt jó gondolatod is akad;
Mert e jogtól megfoszt! —
A „hivatalos tósztt.”
Plajbászt kell rágni eleve, előre,
Beszédet irni s faragni kellőre,
S mondani lassan, higgadtan esendesen,
Mert hát, hogy a rend zavarva ne legyen,
Emeszt kívánja oszt! —
A „hivatalos tósztt.”
És a banketnél úgy is kinzott gyomor
Felsőhajt mélyen s leszen majd buskomor:
Ó be sovány koszt! —
Ez a „hivatalos tósztt!”

NYILT-TÉR.*

Nyilatkozat.

Mint hogy a „Selmezbányai Híradó” legutóbbi számában megjelent nyilatkozatunk az ügynek békés uton meginduló tárgyalása alapján illetékes helyen szerzett információk szerint félrevezetésen alapszik, sajnálatunknak adunk kifejezést és indittatva érezzük magunkat jelen esetre nézve azt visszavonni.

Kelt Selmezbányán, 1898. július hó 29-én.

Az akadémiai polgárság.

* E rovat alatt közlötékért nem felelős a Szerk.

Börönd elcserelés.

Fölkérem azon erdészegyenruhás urat, ki e hó 17-én Garamberzenczén a selmezbányai vonatról a budapesti gyorsvonatra szállt át Kolozsvár felé délután 4 és 5 óra közt, s táskájában talált fehérneműbe O. G. monogram van varva, tudassa ezen lap kiadóhivatalával czímét, hogy kicserélt kofferjeinket kölcsönösen visszaadhassuk.

Kérje
The Continental
a Bodega Company.
világhírű spanyol és portugál borait
Sherry
Portbor
Malaga
Madeira
Tarragona stb.
Kaphatók az összes finomabb fűszer és csemege kereskedésekben, valamint poharanként az előkelőbb szállodák, kávéházak és vendéglőkben.
Saját fiók: Budapest
esakis: IV. Kossuth-Lajos és Ujvilág utca sarkán, a Gentry-Casinoval szemben.

„Bodega“-borok főelárusítója Selmezbányán

Ernst Zsigmond,

kinek főtéri üzletében a legjobb minőségű különféle és mindig friss töltésű ásvány-vizek is palackokban kaphatók.

Gyár: Alsó Hámor, Bars megye.
Gyári főraktár: BUDAPEST, Andrásy-ut 29. (I. em.)
Raktár: BÉCS, I., Seilergasse 1. szám.

A „SZANDRIK” ezüstárú-gyár,

mely az 1752-ben Selmezbányán alapított Geramb J. J. unio tulajdona,
saját vagy adott rajzok szerint előállít:

mindennemű ezüstárút,
mint asztaldiszeket, gyümölcstartókat (jardiniéres-készleteket), zsirandolókat, gyertyatartókat, serlegeket,
dísz-émléktárgyakat és versenydíjakat,
mindennemű evő-készletet gazdag választékban,
pipere-tárgyakat. stb. stb.